

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΚΟΓΙΑΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 26421/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

2 Απριλίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Γκόγιας κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 12 Μαρτίου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 1483/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Χριστόφορο Γκόγια («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 18 Ιουνίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τους κυρίους Ζ. Φασούλα, Φ. Θεοδοσιάδη και Χ. Ρονίδη, δικηγόρους Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Κανελλόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Τρεκλή, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων ισχυριζόταν ειδικότερα ότι υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας (άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης).

4. Στις 27 Μαΐου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε επιπλέον να αποφανθεί το τμήμα συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων είναι συνταξιούχος και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Το 1975, ο προσφεύγων αγόρασε από τον σύλλογο του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού και τους κληρονόμους των Ι.Ζ., Δ.Ζ. και Ν.Γ. ένα εξ αδιαιρέτου ποσοστό επί ενός οικοπέδου κείμενου στο δήμο Γλυφάδας.

7. Το 1935, το εν λόγω οικόπεδο αγοράστηκε από τον Ε.Τ. υπό διαλυτική αίρεση τμηματική καταβολής του τιμήματος. Καθώς ο Ε.Τ. δεν εκπλήρωσε τις

υποχρεώσεις τους, η κυριότητα του οικοπέδου επανήλθε στους πωλητές εκείνης της εποχής.

8. Το 1979, ο Εμ.Τ., υιός και κληρονόμος του Ε.Τ., άσκησε ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων αγωγή με σκοπό να αναγνωρισθεί ως ιδιοκτήτης του επίδικου οικοπέδου. Ισχυριζόταν ειδικότερα ότι η μητέρα του είχε γίνει κυρία του επίδικου οικοπέδου με τακτική χρησικτησία, ήτοι η κτητική παραγραφή χωρίς την προϋπόθεση καλής πίστης εκ μέρους του αποκτώντα (δυνατή μετά από 20 έτη).

9. Με την απόφαση αριθ. 8047/1988, το Εφετείο Αθηνών έκανε δεκτή την αγωγή του Εμ.Τ. Η απόφαση αυτή έγινε οριστική.

10. Στις 9 Νοεμβρίου 1993, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης κατά του συλλόγου και των κληρονόμων των Ι.Ζ., Δ.Ζ. και Ν.Γ. Υποστήριζε ότι, κατά την αγορά του ακινήτου, είχαν παραλείψει να τον ενημερώσουν ότι ο Ε.Τ. ήταν κύριος του επίδικου ακινήτου.

11. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά ορισθεί για τις 24 Φεβρουαρίου 1994, αναβλήθηκε για την 1^η Ιουνίου 1995. Την ημερομηνία αυτή, το δικαστήριο εξέδωσε προδικαστική απόφαση, με την οποία διέταζε πρόσθετες ανακριτικές πράξεις. Η απόφαση απαγγέλθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 1995.

12. Στις 21 Φεβρουαρίου 1996, οι δικηγόροι των διαδίκων εμφανίστηκαν ενώπιον του ανακριτή και ζήτησαν την παράταση της προθεσμίας για την εξέταση μαρτύρων. Στις 26 Ιουνίου και 11 Δεκεμβρίου 1996, οι δικηγόροι των διαδίκων γνωστοποίησαν τα ονόματα ορισμένων μαρτύρων. Οι μάρτυρες εξετάστηκαν σε δεκατέσσερις διαφορετικές ημερομηνίες: στις 12 Φεβρουαρίου, 26 Μαρτίου, 28 Μαΐου, 1^η Οκτωβρίου, 22 Οκτωβρίου 1997, 14 Ιανουαρίου, 11 Μαρτίου, 18 Μαρτίου, 20 Μαΐου, 4 Νοεμβρίου, 8 Νοεμβρίου 1998, 10 Φεβρουαρίου και 2 Ιουνίου 1999.

13. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 25 Μαΐου 2000. Στις 21 Νοεμβρίου 2000, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε την αγωγή (απόφαση αριθ. 9363/2000).

14. Την 1^η Μαρτίου 2001, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.

15. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά ορισθεί για τις 27 Σεπτεμβρίου 2001, αναβλήθηκε, κατόπιν αιτήματος των διαδίκων, για τις 14 Φεβρουαρίου 2002.

16. Στις 18 Ιουλίου 2002, το Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την απόφαση αριθ. 9363/2000. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι κατά τη σύνταξη του συμβολαίου αγοράς, ο προσφεύγων γνώριζε το νομικό ελάττωμα του επίδικου οικοπέδου (απόφαση αριθ. 6836/2002).

17. Στις 29 Δεκεμβρίου 2003, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης.

18. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά οριστεί για τις 9 Ιανουαρίου 2006, αναβλήθηκε για τις 9 Οκτωβρίου 2006, λόγω του θανάτου δύο εκ των εναγομένων.

19. Ο εισηγητής δικαστής, που είχε ήδη συντάξει τις προτάσεις του στις 21 Δεκεμβρίου 2005, προτείνοντας να γίνει δεκτή η αίτηση, αποχώρησε από τον Άρειο Πάγο διότι είχε φθάσει την ηλικία συνταξιοδότησης. Στις 9 Οκτωβρίου 2006, διορίστηκε νέος εισηγητής δικαστής. Κατά τη συζήτηση, αυτός ανέγνωσε τις προτάσεις του προηγούμενου εισηγητή δικαστή και πρότεινε την υιοθέτησή τους.

20. Στις 21 Δεκεμβρίου 2006, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η προσβληθείσα απόφαση ήταν επαρκώς αιτιολογημένη (απόφαση αριθ. 2047/2006). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και επικυρώθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2007.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του ποινικής φύσεως (...)»

22. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 9 Νοεμβρίου 1993, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 2006, με την απόφαση του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως πάνω από δεκατρία έτη και ένα μήνα για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ακόμα κι αν υποτεθεί ότι η διάρκεια της διαδικασίας εξέτασης των μαρτύρων μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική, δεν μπορεί να καταλογιστεί στο δικαστήριο το οποίο, σε κάθε αναβολή, όριζε αμέσως την ημερομηνία συνέχισης της διαδικασίας. Οι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν ορισμένες αναβολές, συναίνεσαν σε άλλες, και δέχτηκαν τις ημερομηνίες που ορίστηκαν. Η αναβολή ενώπιον του εφετείου αποφασίσθηκε με αίτημα των διαδίκων. Εκείνη ενώπιον του Αρείου Πάγου οφειλόταν σε ένα γεγονός ανωτέρας βίας, για το οποίο οι δικαστικές αρχές δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνες.

25. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δε συνέβαλε στο μάκρος της διαδικασίας, πολύ περισσότερο αφού είχε συμφέρον να λάβει μία δικαστική απόφαση εντός σύντομης προθεσμίας προκειμένου να αποσαφηνίσει το καθεστώς της ιδιοκτησίας του.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

27. Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι μία περίοδος άνω των δεκατριών ετών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας είναι *a priori* πολύ μακρόχρονη. Σημειώνει, ειδικότερα, ότι ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, η συζήτηση η οποία είχε αρχικά οριστεί για τις 24 Φεβρουαρίου 1994, αναβλήθηκε για την 1^η Ιουνίου 1995, ήτοι δεκαέξι μήνες αργότερα. Το δικαστήριο προέβη στην εξέταση των κληθέντων μαρτύρων σε δεκατέσσερις διαφορετικές ημερομηνίες, από τις 12 Φεβρουαρίου 1997 έως τις 2 Ιουνίου 1999, ήτοι κατά τη διάρκεια δύο ετών και τεσσάρων μηνών περίπου. Εξέδωσε την απόφασή του ένα χρόνο και πέντε μήνες αργότερα, οπότε το σύνολο της διαδικασίας ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου διήρκεσε περισσότερο από

επτά έτη. Είναι αλήθεια, από την άλλη πλευρά, ότι για κάποιες καθυστερήσεις ευθύνονται οι διάδικοι: έτσι, ενώ η απόφαση που διάταζε πρόσθετες ανακριτικές πράξεις εκδόθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 1995, οι διάδικοι δε γνωστοποίησαν τα ονόματα των προς εξέταση μαρτύρων παρά στις 26 Ιουνίου και 11 Δεκεμβρίου 1996.

28. Όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου, το Δικαστήριο σημειώνει ειδικότερα ότι ενώ ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης στις 29 Δεκεμβρίου 2003, η συζήτηση ορίστηκε αρχικά για τις 9 Ιανουαρίου 2006.

29. Ωστόσο, μία τόσο μακρόχρονη προθεσμία για την έκδοση μίας πρωτοβάθμιας απόφασης και ο ορισμός δικασίμου σε ημερομηνία τόσο απομακρυσμένη από την ημερομηνία άσκησης της αίτησης αναίρεσης ενώπιον του Αρείου Πάγου, δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να θεωρηθούν συμβατές προς τη «λογική προθεσμία» του άρθρου 6 § 1. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επιπλέον ότι, ακόμα και στα νομικά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την υποχρέωση διασφάλισης της ταχύτητας που απαιτεί το άρθρο 6 § 1 (*Παφίτης και λοιποί κατά Ελλάδα*, 26 Φεβρουαρίου 1998, § 93, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-I).

30. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

31. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η απόφαση αριθ. 2047/2006 του Αρείου Πάγου δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και ότι μετά την αναβολή της συζήτησης, το εν λόγω δικαστήριο αποφάνθηκε αντίθετα προς τις προτάσεις του εισηγητή δικαστή ο οποίος, εν τω μεταξύ, είχε συνταξιοδοτηθεί και είχε αντικατασταθεί από άλλον στην παρούσα υπόθεση. Ο προσφεύγων παραπονείται ομοίως για το γεγονός ότι τα ελληνικά δικαστήρια έκριναν ότι ο Ε.Τ. είχε αποκτήσει με τακτική χρησικτησία το επίδικο οικόπεδο. Επικαλείται παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 λόγω του γεγονότος ότι απώλεσε την ιδιοκτησία του χωρίς να του καταβληθεί καμία αποζημίωση.

32. Σε ό,τι αφορά την πρώτη αιτίαση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια της δίκαιης δίκης απαιτεί ένα εθνικό δικαστήριο, το οποίο αιτιολόγησε εν συντομία μόνο την απόφασή του, είτε υιοθετώντας τους λόγους που προέβαλε ένα κατώτερο δικαστήριο ή άλλως, να έχει εξετάσει πραγματικά τα ουσιαστικά ζητήματα που του

ετέθησαν και να μην έχει αρκεστεί απλώς στην επικύρωση των συμπερασμάτων ενός κατώτερου δικαστηρίου. Όταν ένα πρωτοβάθμιο ή δευτεροβάθμιο δικαστήριο περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων στους οποίους στηρίζεται η προσβληθείσα απόφαση για να απορρίψει το ένδικο μέσο, πρέπει το δικαστήριο ή η κατώτερη ιεραρχικά αρχή να έχουν παράσχει λόγους που επιτρέπουν στους διαδίκους να κάνουν αποτελεσματική χρήση του δικαιώματός τους σε ένδικο μέσο (*Jokela κατά Φινλανδίας*, αριθ. 8856/95, 21 Μαΐου 2002, § 73).

33. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο Άρειος Πάγος έλαβε δεόντως υπόψη τους έξι λόγους αναίρεσης του προσφεύγοντος, στους οποίους απάντησε όντως ξεχωριστά. Αν και ο Άρειος Πάγος αναφέρθηκε στα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά αποδείχθηκαν ενώπιον του εφετείου, επεσήμανε ότι οι λόγοι της απόφασης ήταν επαρκείς, σαφείς, μη αντιφατικοί και επέτρεπαν στον Άρειο Πάγο να ελέγξει αν η ερμηνεία και η εφαρμογή των άρθρων 202, 203, 513, 914, 974, 976 και 1041 του Αστικού Κώδικα υπό τις παρούσες συνθήκες ήταν ορθές. Ο προσφεύγων δεν μπορεί ως εκ τούτου βάσιμα να υποστηρίξει ότι η απόφαση του Αρείου Πάγου δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη.

34. Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι εν προκειμένω τηρήθηκε η απαίτηση που διατυπώνεται στο άρθρο 6 § 1, βάσει της οποίας ένα δικαστήριο οφείλει να αιτιολογεί επαρκώς τις αποφάσεις του.

35. Σε ό,τι αφορά τη δεύτερη αιτίαση του προσφεύγοντος, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι τα ελληνικά δικαστήρια κλήθηκαν να επιλύσουν μία διαφορά μεταξύ ιδιωτών σχετικά με την κυριότητα ενός οικοπέδου. Ωστόσο, είναι αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων να επιλύουν αυτές τις διαφορές, με την αναπόφευκτη συνέπεια ένας εκ των διαδίκων να μη δικαιώνεται. Εκτιμά σε αυτή την περίπτωση ότι το Κράτος δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο για καμία επέμβαση κατά παράβαση των δικαιωμάτων που προστατεύει το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (βλέπε για παράδειγμα *Kuchar et Stis κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας*, αριθ. 37527/97, 21 Οκτωβρίου 1998).

36. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

37. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

38. Για υλική ζημία, ο προσφεύγων αξιώνει ποσό 50.000 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο ποσό που θα μπορούσε να έχει κερδίσει κατά την επίδικη περίοδο, αν δεν έπρεπε να αφοσιωθεί στη δικαστική διαδικασία. Για ηθική βλάβη, ζητεί 80.000 ευρώ για την αγωνία, την αποστέρηση και το άγχος που ένιωθε για μία μακρόχρονη περίοδο.

39. Η Κυβέρνηση κρίνει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της υλικής ζημίας και της επικαλούμενης παραβίασης. Σε ό,τι αφορά την ηθική βλάβη, εκτιμά ότι η διαπίστωση της πιθανής παραβίασης θα συνιστούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την αιτία αυτή, ή, επικουρικά, ότι ένα ποσό της τάξης των 2.500 ευρώ θα ήταν εύλογο.

40. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων υπέστη μόνο ηθική βλάβη λόγω της διάρκειας της διαδικασίας. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, του επιδικάζει 14.000 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

41. Για έξοδα και δικαστική δαπάνη, ο προσφεύγων αξιώνει 3.305 ευρώ.

42. Η Κυβέρνηση δηλώνει έτοιμη να καταβάλει 500 ευρώ, ποσό το οποίο κρίνει εύλογο.

43. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ένας προσφεύγων δεν μπορεί να επιτύχει την επιστροφή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του παρά στο μέτρο που αποδεικνύονται η πραγματικότητα, η αναγκαιότητα και ο εύλογος χαρακτήρας του ύψους τους. Εν προκειμένω και λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στην κατοχή του και των εν λόγω κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει το ποσό των 2.000 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος..

Γ. Τόκοι υπερημερίας

44. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από τη λογική προθεσμία της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά..

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 14.000 (δεκατέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 2.000 (δύο χιλιάδες) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 2 Απριλίου 2009 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος